

Sygn. akt III U 1287/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy F. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o ustalenie kapitału początkowego i emeryturę – wysokość świadczenia

na skutek odwołania F. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 23 października 2014 r.(...)

i z dnia 30 października 2014 r., **znak:**(...)

oddala odwołania.

Sygn. akt III U 1287/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 stycznia 2015 r.

Decyzją z dnia 23 października 2014 r., znak: (...)(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., w związku z wejściem w życie z dniem 1 października 2013 r. przepisów art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, w brzmieniu ustalonym przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 960) ustalił wnioskodawcy F. Ż. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. Wartość kapitału początkowego wyniosła 110.583,99 zł.

Do ustalenia wysokości kapitału początkowego Zakład przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 893,69 zł. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 73,20 % przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową. Zakład przyjął okresy składkowe w wymiarze 25 lat, 8 miesięcy i 13 dni; nieskładkowe w łącznym wymiarze – 7 miesięcy i 8 dni.

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto lata 1989-1998. Do obliczenia stosunku podstawy wymiaru składek oraz kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS, w latach 1989-1998, w których wnioskodawca pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego, przyjęto sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok – odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w tym roku.

W podstawie prawnej decyzji powołano ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca F. Ż., zarzucając rażącą sprzeczność w ustaleniach, na których została oparta ze stanem faktycznym i wnosząc o jej ponowne ustalenie.

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawca podał, że w okresie od 24 marca 1977 r. do 27 grudnia 2000 r. pracował w Zakładzie (...) w P.. W tym czasie jego zarobki były znacznie wyższe, niż te przyjęte do wyliczenia kapitału początkowego w zaskarżonej decyzji.

Decyzją z dnia 30 października 2014 r. znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał wnioskodawcy F. Ż. emeryturę od dnia 1 października 2014 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Organ rentowy dokonał obliczenia wysokości emerytury w trzech wariantach:

1) obliczono wysokość emerytury zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 81,55 %. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 81,55 % przez kwotę bazową w wysokości 3.191,93 zł i wyniosła 2.603,02 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 27 lat, 3 miesiące i 14 dni oraz nieskładkowe ograniczone do 1/3 okresów składkowych w wymiarze 9 lat, 1 miesiąc i 5 dni. Przy rozpatrywaniu prawa do świadczenia okresy nieskładkowe zostały uwzględnione, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy emerytalnej w wymiarze nie przekraczającym 1/3 udowodnionych okresów składkowych. Zakład nie uwzględnił okresu od 1 września 1970 r. do 24 czerwca 1972 r. W rezultacie wysokość emerytury wyniosła 1.853,86 zł.

2) obliczono wysokość emerytury zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota składki zaewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 21.026,04 zł; kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 352.340,28 zł; średnie dalsze trwanie życia wyniosło 254,20 miesięcy; wyliczona kwota emerytury zaś wyniosła 1.468,79 zł.

3) obliczono wysokość emerytury zgodnie z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wobec osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury w 2014 r. wysokość emerytury od 1 października 2014 r. wynosi 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej – 370,77 zł; 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej – 1.175,03 zł; łącznie – 1.545,80 zł.

Wskazano również, iż emerytura ustalona w myśl art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest mniej korzystna wobec czego Zakład podejmie wypłatę świadczenia ustaloną w myśl art. 183. Do emerytury przysługuje kwota (...) od 1 października 2014 r. w kwocie 124,71 zł za miesiąc.

W podstawie prawnej decyzji powołano ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca F. Ż., zarzucając ustalenie wysokości emerytury na podstawie nieprawdziwych danych i wnosząc o jej ponowne wyliczenie.

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawca podał, że przyznana mu emerytura została obliczona na podstawie niepełnych danych, ponieważ nie uwzględniono pełnych jego przychodów z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) w P.. Zatrudnienie to obejmuje okres od 24 marca 1977 r. do 27 grudnia 2000 r.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach.

W uzasadnieniu wskazano dodatkowo, że podstawowym dokumentem stanowiącym podstawę ustalenia kapitału początkowego i emerytury jest zaświadczenie wystawione przez zakład pracy lub jego następcę prawnego na podstawie dokumentacji placowej, w związku z postanowieniem § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Z akt sprawy wynika, że do organu rentowego zostały przedłożone zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 października 2014 r. za lata 1990-2000 z tytułu zatrudnienia w (...) w P., stanowiące podstawę ustalenia wysokości kapitału początkowego oraz emerytury.

Sąd Okręgowy w Przemysłu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca F. Ż., ur. (...), w dniu 15 października 2014 r. złożył wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączył dokumentację poświadczającą przebieg zatrudnienia, w tym m.in.: świadectwo pracy z dnia 15 lutego 1991 r. wystawione przez (...) Przedsiębiorstwo Budowlane (...) w J., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym przedsiębiorstwie od 1 września 1970 r. do 24 czerwca 1972 r. jako uczeń (...) Szkoły Budowlanej dla (...) (...) w P.; wyciąg z książeczki wojskowej, z którego wynika, że wnioskodawca odbywał służbę wojskową od 12 listopada 1974 r. do 18 sierpnia 1976 r.; świadectwo pracy z dnia 5 października 1990 r. wystawione przez Gminną Spółdzielnię (...) w B., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tej Spółdzielni od 2 września 1972 r. do 8 listopada 1974 r. na stanowisku murarza; świadectwo pracy z dnia 6 października 1990 r. wystawione przez Zakład (...) przy (...) w B., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 1 września 1976 r. do 18 marca 1977 r. na stanowisku murarza – tynkarza; świadectwo pracy z dnia 27 grudnia 2000 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w P., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w (...) Zakład (...) w P. w okresie od 24 marca 1977 r. do 27 grudnia 2000 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku robotnika wykwalifikowanego.

Wnioskodawca przedstawił ponadto zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 października 2014 r. wystawione przez (...) S.A. w S., w którym wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 24 marca 1977 r. do 27 grudnia 2000 r., na stanowisku robotnika wykwalifikowanego w pełnym wymiarze czasu pracy, z tym że w okresie od 5 listopada 1984 r. do 7 listopada 1984 r. przebywał na urlopie bezpłatnym. Podano również wysokość wynagrodzenia, które wyniosło łącznie w 1990 r. – 7.165.635 zł; w 1991 r. – 13.234.563 zł; w 1992 r. – 17.785.869 zł; w 1993 r. – 14.779.500 zł; w 1995 r. – 6.731,43 zł; w 1996 r. – 15.562,37 zł; w 1997 r. – 18.276,18 zł; w 1998 r. – 17.258,94 zł; w 1999 r. – 19.488,34 zł; w 2000 r. – 29.600,53 zł. Wskazano, że zaświadczenie zostało wystawione na podstawie kart wynagrodzeń. Do wynagrodzenia doliczono ekwiwalent węglowy w wysokości 100%. Do Archiwum zostały przekazane tylko karty wynagrodzeń za lata 1990-1993 i 1995-2000. Pozostałych kart wynagrodzeń brak; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 października 2014 r. wystawione przez (...) Państwowe Spółka Akcyjna (...) i Administracji (...) S.A. w S., w którym podano wysokość wynagrodzenia, które wyniosło łącznie w 1994 r. – 19.760.00 zł. Wskazano, że zaświadczenie zostało wystawione na podstawie dekretów z akt osobowych; karty wynagrodzeń dla celów emerytalnych za lata 1995-2000 z (...) S.A.

w S., w których wykazano wysokość wynagrodzenia
z wyszczególnieniem jego składników oraz okresy nieskładkowe z powodu przebytych chorób.

W rezultacie, na podstawie zgromadzonej dokumentacji, decyzją z dnia 23 października 2014 r. znak: (...) (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., ustalił dla wnioskodawcy wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r., natomiast decyzją z dnia 30 października 2014 r. znak: (...) ZUS przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 października 2014 r. i dokonał obliczenia jej wysokości według różnych wariantów, podejmując wypłatę świadczenia według wariantu najkorzystniejszego.

Dowód – dokumentacja zawarta w aktach organu rentowego, w tym:

- wniosek o emeryturę z dnia 15.10.2014,
- wyciąg z ksiąteczki wojskowej z dnia 18.08.1991 r.,
- świadectwa pracy,
- dwa zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3.10.2014 r. wystawione przez (...) S.A. w S.,
- karty wynagrodzeń dla celów emerytalnych,
- wykaz wprowadzonych dochodów ubezpieczonego,
- karta przebiegu zatrudnienia,
- decyzja ZUS z dnia 23.10.2014 r. dot. ustalenia wysokości kapitału początkowego oraz z dnia 30.10.2014 r. dotycząca ustalenia wysokości emerytury.

Dokonując powyższych ustaleń, Sąd oparł się na dowodach z dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego. Dowody te korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich danych z mocy art. 244 i nast. k.p.c., a ich wiarygodność nie została w sposób wystarczający obalona przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania wnioskodawcy F. Ż. należy uznać za nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2).

Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art. 173 ust. 3).

W myśl art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;

2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2 (art. 174 ust. 2).

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (art. 174 ust. 3).

Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesięcy tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (art. 174 ust. 3b).

Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 r. (art. 174 ust. 7).

Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. Współczynnik ten oblicza się według ustalonego w ustawie wzoru (art. 174 ust. 8).

Staż ubezpieczonego, o którym mowa w ust. 8, określa się w pełnych latach, z tym że jeżeli ubezpieczony ma więcej niż 6 miesięcy tego stażu ponad pełne lata, staż ten zaokrągla się w górę (art. 174 ust. 9).

Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (art. 26 ust. 2).

Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (art. 26 ust. 3).

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W myśl art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura wynosi:

1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy (art. 53 ust. 2).

Stosownie do treści art. 183 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach

z FUS emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek

o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 albo 2014, wynosi:

1) 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Wskazać należy, iż niewątpliwie podstawowym dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury oraz dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego jest zaświadczenie wystawione przez pracodawcę na druku ZUS Rp-7 lub legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy o okresach zatrudnienia

i osiąganym w danym okresie wynagrodzeniu. Wykluczone jest przy tym stwierdzenie, że dla poczynienia ustaleń w tym zakresie wystarczające jest uprawdopodobnienie pewnych faktów. W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż ma to miejsce w toku postępowania administracyjnego przed organem rentowym), pod warunkiem jednak możliwości poczynienia na ich podstawie ustaleń w sposób pewny, precyzyjny i kategoriyczny.

Przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) w § 21 ust. 1 stanowią, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Ponadto w myśl § 22 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania ZUS obliczył wysokość świadczenia wnioskodawcy w oparciu o zaświadczenia

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 października 2014 r. wystawione przez (...) Państwowe Spółka Akcyjna (...) i Administracji (...) S.A. w S.,

w którym wykazano wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy za lata 1990-2000. Wnioskodawca nie jest w stanie przedłożyć zaświadczenia wykazującego wysokość wynagrodzeń za lata 1977-1989, z uwagi na brak kart wynagrodzeń za ten okres, ponadto nie przedłożył legitymacji ubezpieczeniowej, która zawierałaby wpisy poświadczające wysokość wynagrodzeń za w/w okres, czy też angaży dotyczących spornego okresu zatrudnienia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych dysponował dowodami wskazującymi na wysokość faktycznie osiągniętego przez wnioskodawcę wynagrodzenia

w latach 1990-2000 i prawidłowo te wynagrodzenia przyjął do ustalenia wysokości emerytury.

Ponadto zaś organ rentowy uwzględnił wynikające z przedłożonych dokumentów – świadectw pracy okresy zatrudnienia w poszczególnych latach, na co wskazuje karta przebiegu zatrudnienia, przyjmując okresy składkowe w wymiarze – 27 lat, 3 miesiące i 14 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze – 9 lat, 1 miesiąc i 5 dni (które zostały uwzględnione

w wymiarze nie przekraczającym 1/3 udowodnionych okresów składkowych zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W rezultacie więc w ocenie Sądu brak jest podstaw do uwzględnienia twierdzeń wnioskodawcy, że jego zarobki były wyższe, aniżeli te, które przyjął organ rentowy na podstawie zgromadzonej dokumentacji. Uznać należy, iż same twierdzenia odwołującego nie są wystarczające. Podkreślenia wymaga, że udowodnienie faktów spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne (art. 232 k.p.c.), stąd też na odwołującym ciążył obowiązek przedstawienia dowodów dla udowodnienia spornych okoliczności. Muszą to być jednak środki dowodowe, które pozwolą na wiarygodne ustalenie okoliczności faktycznych. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie ma możliwości ustalenia wysokości wynagrodzenia, będącego podstawą do wyliczenia wysokości kapitału początkowego oraz wysokości emerytury w sposób prawdopodobny lub przybliżony, do czego faktycznie zmierzały odwołania.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów prawa oraz w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku.